"Kada bismo se (za vrijeme putovanja) popeli na kakav brežuljak (uzvišicu), učili bismo tekbir 'Allahu ekber', a kada bismo sišli u dolinu, učili bismo tesbih 'Subhanallah!'"

Džabir, radijallahu 'anhu, pripovijeda: "Kada bismo se (za vrijeme putovanja) popeli na kakav brežuljak (uzvišicu), učili bismo tekbir 'Allahu ekber', a kada bismo sišli u dolinu, učili bismo tesbih 'Subhanallah!'" (Buhari) Ibn Omer, radijallahu 'anhu, prenosi da bi Vjerovjesnik, sallallahu 'alejhi ve selleme, i njegova vojska, kada bi se na uzvišicu popeli, tekbir donosili, a kada bi se u dolinu spustili, tesbih ("Subhanellah") bi učili. (Ebu Davud, sa senedom koji sahih)

[Hadis je sahih sa svoja dva lanca prenosilaca] [Hadis bilježi imam Buhari - Hadis bilježi Ebu Davud]

Tekbir se izgovara prilikom penjanja na uzvišeno mjesto. Uzdizanje je čovjeku drago jer se prilikom toga čovjek čini velikim, i upravo zbog toga kaže se “Allah je najveći”, i time sebe podsjeća na sopstvenu malenkost. Onaj ko osjeti da se uzdiže, treba da se prisjeti Allahove veličine te da je On veći od svega. Treba da ga veliča kako bi mu zahvalio i kako bi mu još više dao iz Svoga obilja. Tesbih odnosno riječi “subhanallah” izgovaraju se prilikom spuštanja jer je nisko mjesto prostor gdje se osjeća suženost, pa je tesbih propisan, jer on je uzrok spasa, kao što se spominje u kazivanju o Junusu koji je Allaha slavio u tminama pa je spašen. Spuštanje aludira na nizinu i vid poniženja, pa se kaže “subhanallah”, tj. Allah je daleko i čist od bilo kakvog poniženja, jer On je iznad svega. Jedno od pohvalnih djela koje su činili Poslanik i ashabi jeste da prilikom penjanja kažu: “Allahu ekber”, a kada se spuste u neku dolinu kažu “subhanallah”. Također se prilikom podizanja aviona treba donijeti tekbir, a prilikom spuštanja tesbih, jer je razlika između dizanja u zrak i spuštanja na zemlju.

http://www.sunnah.global/hadeeth/bs/show/6206